

Τα σύνορα της δικής μας καρδιάς

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

IVAN PETRUCELLI / EYEEM VIA GETTY IMAGES

Η βάρβαρη εισβολή του Πούτιν και ο πόλεμος στην Ουκρανία έφερε προς στιγμήν σε δεύτερη μοίρα την επέτειο των εκατό χρόνων από τη Μεγάλη Καταστροφή, εκείνη του 1922. Άλλωστε πολλοί το είδαν και ως ευκαιρία, διότι δεν επιθυμούσαν να γίνει μια βαθύτερη συζήτηση για το '22. Να μην ακουστούν οι αναφορές στην καταστροφή του Ελληνισμού και τις «χαμένες πατρίδες». Να μην προβληματιστούμε για το πως μπορούμε να υπερβούμε δημιουργικά τον ακρωτηριασμό του ελληνισμού.

NAN PETRUCELLI / EYEEM VIA GETTY IMAGES

Και όμως, ο πόλεμος στην Ουκρανία θα έπρεπε αντίθετα να μας κάνει να αποκτήσουμε βαθύτερη συνείδηση του ιστορικού ακρωτηριασμού μας. Άλλωστε, η διαχρονική αντίθεση ανάμεσα στον ρωσικό επεκτατισμό και την ουκρανική αντίσταση συνεχίζεται και απειλεί να διαμελίσει την Ουκρανία, όπως κάποτε το 1922 διαμέλισαν οι τσέτες του Κεμάλ τον Ελληνισμό.

Εξάλλου το «1922» δεν τελείωσε, «δουλεύει» στη σημερινή πραγματικότητα, συνεχίζεται στην Κύπρο και το Αιγαίο, απειλεί τη Θράκη και τα νησιά, καθορίζει τους προσανατολισμούς της εσωτερικής και εξωτερικής μας πολιτικής, σφραγίζει καθοριστικά το μέλλον μας. Ή μήπως δεν αποτελεί εθνοκάθαρση και πολιτιστική γενοκτονία ο εξανδραποδισμός των 200.000 Ελλήνων της Βόρειας Κύπρου;

Το αίτημα λοιπόν που θέτει η ιστορία δεν είναι η λήθη, αλλά η «αναβίωση» των χαμένων πατρίδων, η ενσωμάτωση αυτής της Ελλάδας που μας λείπει μέσα στη σημερινή. Αν μετασχηματίσουμε το χαμένο εύρος του ελληνισμού σε βάθος, μόνον τότε θα έχουμε απαντήσει δημιουργικά στην πρόκληση του 1922. Και όχι μόνο με το ρεμπέτικο τραγούδι ή τις γεύσεις της Μικρασίας, αλλά προπαντός με εκείνη την ευρύτητα του ελληνισμού που μας έκανε ένα μεγάλο έθνος. Την ευρύτητα ενός Κωνσταντίνου Καβάφη και ενός Γιώργου Σεφέρη.

Και η ιστορία δεν μας δίνει πλέον πολλά περιθώρια· στις επόμενες δεκαετίες θα κριθεί εάν ο ελληνισμός μπορεί να έχει μια οποιαδήποτε συνέχεια ή εάν αντίθετα θα χαθεί στη σκόνη της ιστορίας.

Το συγκρουσιακό δίπολο τουρκικός επεκτατισμός- ελληνική αντίσταση δεν θα εξαλειφθεί παρά μόνον εάν σιγήσει κάποτε ο τουρκικός επεκτατισμός και βάλουμε φραγμό στην επέκτασή του που άρχισε το 1922, ή, άλλωστε, εάν πάψουμε να αντιστεκόμαστε. Και κάτι τέτοιο μας καλούν να πράξουμε οι οπαδοί της ιστορικής αμνησίας. Προτάσσοντας έναν «μικρό» ελληνισμό, ένα ελληνικό κράτος χωρίς ιστορικές ρίζες, χωρίς μεγάλες φιλοδοξίες, χωρίς μεγάλα τινάγματα.

Όποιος λοιπόν επιθυμεί τη λήθη ή τη συσκότιση της «γενοκτονίας» απεργάζεται -από ιδεολογική τύφλωση ή/και δουλοφροσύνη- την ολοκλήρωση της εθνοκάθαρσης!

Αρχικώς την εκδίωξη των Κυπρίων, των Θρακιωτών των Αιγαιοπελαγιτών-, τη μεταβολή του ελληνικού κράτους σε κράτος υποτελές στο «σουλτανάτο της Άγκυρας» και τελικώς στο οριστικό ξερίζωμα του ελληνισμού μέσω της φυγής των Ελλήνων και της σταδιακής υποκατάστασής τους από μουσουλμανικούς πληθυσμούς.

Δεν πρέπει λοιπόν ποτέ να ξεχνάμε πως τα σύνορα της δικιάς μας καρδιάς είναι στην Κερύνεια, στη Χιμάρα, στη Σμύρνη, στην Πόλη, στην Τραπεζούντα. Και δεν πρόκειται για σύνορα από τόπους κατακτημένους, αλλά από τόπους δικούς μας, που τους χάσαμε ακριβώς γιατί δεν εκτιμήσαμε όλοι τη σημασία τους.

Και μόνο αν έχουμε αυτά τα φαρδιά σύνορα του ιστορικού ελληνισμού στην καρδιά μας μπορούμε να διατηρήσουμε και τα σημερινά μας σύνορα στην Ελλάδα και την Κύπρο!

Στα εκατό χρόνια που πέρασαν, Παλαιοελλαδίτες και Μακεδόνες, Πόντιοι και Κρητικοί, Αρβανίτες και Βλάχοι, Μικρασιάτες και Εφτανησιώτες, γίναμε ένα, ελλαδικοί. Μένει να γίνουμε, όλοι μαζί -και μαζί μας οι Κύπριοι, οι Βορειοηπειρώτες, οι έξω Έλληνες- και πάλι Έλληνες. Θα το μπορέσουμε;

Πηγή: huffingtonpost.gr Γιώργος Καραμπελιάς, Αρθρογράφος